

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL MARGUERITE

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ

— Μιλάτε γιά γκάφρες ! ελε-
 ο ντέ Ρυάκ ανάβοντας το ποθο
 του. Κι' εγώ έκανα εδω και δεκα
 χρόνια μιιά γκάφρα την οποια
 κάθε φορά που τη σκέφτομαι
 νοιάθω ν' ανεβαίνη στά μάγουλά
 μου ολο μου το αιμα και ντρέ-
 πουμαι ακόμα γι' αυτήν.
 — Διηγηθήτε τή μας — του ελεπε
 τότε κάποιος.

— Έκεινον τον καιρό — άρχισε
 να διηγείται ο φίλος μας — παρα-
 κολουθούσα ομοια γυναίκα έβλε-
 πα στο δρόμο μου. Ήμουν ακόμα
 είκοσι δύο χρόνων και σπούδαζα
 νομικά στο Πανεπιστήμιο. Σας
 ελπια πως παρακολουθούσα τις
 γυναίκες γιατί τ' όνειρό μου ήταν
 ν' άποχηθώ και γω μιιά φιλενάδα.

Με το κεφάλι μου φουσκωμένο από το διάβασμα των ερωτικών
 κατακρίσεων του Καζανόβα, νόμιζα ότι και ο έρωας ελνε ζήτημα
 έπιμονης. Γι' αυτό και δεν άπεληλύθουν. Ποσες γυναίκες δεν
 ελξα παρακολουθούσι τότε ! Μικρές εργάτριες που με χοροδίδεαν !
 Γυναίκες του δρόμου που από την πρώτη στιγμή με τά λόγια
 τους κατέστρεφαν τή ρομαντική ιδέα που ελξα τότε γιά τις γυ-
 ναίκες ! Νοικοκυφοκόριττα που μόλις αντίλαμβανόντουσαν ότι τις
 παρακολουθούσα, το βάσανο στά πόδια κατακόκκινες από τή
 ντροπή τους ! Κοσμικές γυναίκες που τις διασκοδόζε ή έπιμονή
 μου. Πολλές φορές παρακολουθούσα και μερικές μικρούλες νιο-
 παντρες, που με ζέκευαν, ξαφνιασμένες και ντροπιασμένες να τις
 άφησω ήσυγες. Μερικές μάλιστα μου έδιναν και ραντεβού, στά ο-
 ποια έμωσ δεν έρχοντουσαν.

Δεν πιστεύω να υποθέσετε ότι, παρακολουθώντας και πλησιάζον-
 τας όλες αυτές τις γυναίκες, στις όποιες διαγνώ-
 ζουν κατά τις περιστάσεις, ευθύμω, τρυφερός,
 εϊρων, ρομαντικός ή περιπαθής, έπιζα να τις κά-
 νω δικές μου, νά τις δω νά πέφτουν στην άγκα-
 λιά μου, κάτ' άπ' τή χείλι μου τά διαμαρμένα γιά
 φίλδια. Πολλές φορές μάλιστα, οι έπιχειρήσεις μου
 αυτές ήσαν έντελώς πλατωνικές. Άνάσαινα το ά-
 ρωμα όλων αυτών των άγνωστων γυναικών, ά-
 κούγα τή φωνή τους, άπολάμβανα την ταραχή
 τους και προσπαθούσα νά μείνω μέσα στη ζωή
 τους και νά μαθαίνα τά μυστικά τους. Όλα αυτά
 μου προκαλούσαν μιιά ευχάριστη, μιιά ήδονή που
 μου ήσαν άγνωστες ως τότε.

Μιά μέρα του χειμώνα, που έκανε δυνατή πα-
 γωνιά, την ώρα την γοητευτική που άνάβουν τά
 φανάρια, άν και δεν ελγε νυχτός ακόμα, ελδα νά
 βγαίνω από ένα σπίτι της οδού Άγιου Γερμανού,
 την πού χαρακτηριζόμενη γυναίκα που ελχε δη ποτέ
 μου. Ελν' άλήθεια πως τήν ημέρα εκείνη ήμουν
 γεμάτος έρωτοπάθεια και από το πρωί όλες οι γυναίκες μου φα-
 νόντουσαν όμορφες.

Έν πάρη περιπτώσεις αυτή ή γυναίκα ήταν πράγματι όμορφη.
 Φαινόταν πως ήταν βέρα Παριζιάνα και που άνηκε στην καλλίτερα
 κοινωνική τάξη. Όσοσο δεν έδίστασα καθόλου και άρχισα να την
 παρακολουθώ κι' αυτή. Εύθύς έξ άρχής κατάλαβα ότι ελχε αντί-
 ληφθει την παρουσία μου, άν και δε με πρόσχε καθόλου. Τήν
 παρακολουθούσε έπι ώρα πολλή μ' εκείνη περπατούσε σα να μη
 ύπρχα. Πειραγμένος από την άδιαφορία της αυτή εγώ άποκάσινα
 να τής μιλήσω. Και πράγματι στην είσοδο τής Βασιλικής Γεφυρας
 τής μιλήσα.

Δέ θυμάμαι πια τί ήλιδιότητα της ελπα, κάποια φράση έρωτική
 και βλακώδη συγχρόνως, μιιά φράση τέλος πάντων από εκείνης
 που λέγονται σ' αυτές τις περιστάσεις. Έκεινω όμως που θυμά-
 μαι καλά ήταν το βλέμμα της με το όποιο άπάντησε στά λόγια
 μου, ένα βλέμμα που με κατακράνιωσε από το κεφάλι ως τά πό-
 δια, βλέμμα εκπληξέως και περιφρονησός.

Αυτό το βλέμμα θά έφρεπε να με συγκατήρη, μιιά ό εγωισμός
 με παρέσυρε. Στην άρχή, μεπεδημένος μιδύσασα μερικά λόγια συγ-
 γνώμης, μιιά σέ λίγες στιγμές έναβρίσκοντας διη μου τή θρασύ-
 τητα της έναυμάλισα. Έκείνη βάδισε κίπως γρήγορα, χωρίς ν' ά-
 παντά, κρατώντας διη την άελοπρέπεία της και την ηρεμία της.
 Η γαλήνη της με έξερεδίθε. Μερικά λόγια άπερηί μου έξερψαν
 από το στόμα. Έκείνη έφρεπε τότε άπάνω μου τ' άδωα της μάτια
 —ό, ήσαν πολύ άδωα — και
 μου ελπε:

— Γελιέστε, κύριε !

Έγώ τής ζήτησα πάλιν συγ-
 γνώμη προσπαθώντας με την
 ευγένειά μου νά την άφολλίσω,
 να την κάνω νά χαμογελήσει.
 Τής μιλούσα γιά ένα σωρό
 πράγματα στην τύχη, σά να

τή γνώριζα από καιρό. Έγώ νόμιζα πως τής έλεγα έξυπνα πράγ-
 ματα, όταν εκείνη μου έκοψε τον άέρα, λέγοντάς μου:

— Με πλήττει, κύριε...

Μά ούτε και ή φράσις της αυτή μ' έκανε νά διακόψω την πα-
 ρακολούθησί μου. Νόμιζα πως στο τέλος θά την κατακτούσα. Νό-
 μιζα πως μου έλεγε τά λόγια αυτά γιά νά με δοκιμάσθω. Κι' έν
 τούτους κάτι στά βάθι του έαυτού μου, μου έλεγε πως έχανα τον
 καιρό μου. Μά δεν πρόσχε καιείς στην έσωτερική αυτή φωνή
 όταν περπατεί στο πλευρό μιιάς όμορφης γυναίκας.

Είχαμε περάσει πια τήν οδό Πυραμιδών, την Όπερα, εγώ δε
 την παρακολουθούσα πάντοτε. Έξαρνα εκείνη, σάν ήδη'ασμένη
 από την άσεται αυτή παρακολούθηση, στράφηκε προς έμένα και
 άπάντησε με μερικά λόγια στις νέες ένοηλητικές φράσεις που τής
 άπηθύνα. Στά λόγια της αυτά μέσα δεν ύπρχε κανένας θυμός·
 ήταν ξεριά, ειρηνικά και λίγα. Μά έμένα αυτο δε μου έκανε καμ-
 μία έντύπωση. Έκεινω που το εύρισκα εγώ σπουδαίο ήταν ότι
 μου μιλήσε.

Ήιηρο το πλακόστρωτο ντ' Άντέν και μπήκε στην οδό Λευκής.
 Αυτό μου άρεσε, γιατί οι δρόμοι εκείνη δεν ήσαν και τόσο πολυ-
 σιχαστοί. Έξαρνα ή άγνοητή στάδ'ιξε πάλι και μου ελπε έπιτα-
 χτικά:

— Άφήστε με, κύριε... Μπορεί νά μιιάς ιδή εδω καιείς...

Έγώ τής άπάντησα με μερικά τρελλά λόγια. Δέν την ελξα πα-
 ρακολουθούσι τόση ώρα, γιά νά την άφήσω εκεί πέρα. Μου άρεσε
 ύπερβολικά, τήν ελάτρευα, ήμουν έτοιμος νά την άπαγάγω. Ή-
 μουν μεθυμένος από όλα αυτή την παρακολούθηση. Το άρωμα
 του μυστηρίου της με ελχε μεθύσει. Φανταζόμουν τά πιο άδύνατα
 πράγματα: έναν έρωτα όνειρώδη, θείο, ούρανό.

Έξαρνα την ελδα νά μιανή κάτο από το κούφομα μιιά πό-
 ρτα; κι' εγώ έτρεθα άμέσως έπιστά της. Έκείνη στάθηκε στο σκα-
 λοπάτι και κοιτάζοντάς με κατάματα μου ελπε:

— Δέν φαντάζομαι να έχετε την άξίωση ν' ανεβήτε στο σπίτι μου ;

— Άπεναντίας, τής άπάντησα με μιιά έρωτική παραφορά.

Δέν έξρω τί μ' έκανε εκείνη τή στιγμή νά την
 άρπάξω από τή μέση και παρ' όλη την άντίστασή
 της, ν' ανεβή στο πλευρό της τή σκάλα, φιλιών-
 τας την διά τής βίαις στο λαμπο κάτω από τά
 χουσαί της μαλλιά.

Έξαρνα ένα δυνατό χτύπημα κουδουνιού με
 συνέφερε από τή μέθη μου ! Η νεαρή γυναίκα,
 ξεφευγόντας άπότομα από τά χέρια μου, διέσχισε
 μ' όρηι το αντίθλαμο, άνοίξε μιιά πόρτα και
 βρέθηκε έτα άκολουθώντας την στη μέση ενός
 σαλονιού όπου ένας πανήγυλος άντρας, ξανθός
 με μεγάλη γενειάδα και με μυώδη χέρια καθόταν
 μπροστά στη φωτιά, άπέναντι σε μιιά ήλικιωμένη
 κυρία που έμοιαζε καταπληκτικά με την άγνοητή
 μου. Τρία παιδιά, έαυλωμένα, έπιαιζαν στο
 πάτωμα με χαλκοκιθάρα. Ένας χοντρός γάτος
 κοιμόταν σε μιιά πολυθρόνα και πίσω από το
 πιάνο, κάποιο πρόσωπο που δέν το έβλεπα, έπιαιζε ένα κομμάτι
 από το «Φόουστ» του Γκουνά.

Όλα αυτά τά ελδα σάν σε όνειρο. Και άκουσα τή φωνή τής
 γυναίκας που ελξα παρακολουθούσι, ή οποια ελεγε στον ψηλό άν-
 τρα, ο όποιος όπως άντελήφθην σε λίγο ήταν ο σύζυγός της.

— Φίλε μου, σου παρουσιάζω τον κύριο, ο όποιος φοβούμενος
 μήπως χυθώ, με παρακολούθησε από τή λεωφόρο Άγιου Γερμα-
 νού ως το σαλόνι μου.

Ό άντρας της σηκάθηκε άμέσως, με τά φρόδια του σουφρω-
 μένα και το ύψος του τρομερό. Η γρηά κυρία φαινόταν σα να
 τή ελχε χάσει. Ένα κεφάλι ξεπερόβαλε με περιέργεια πίσω από το
 πιάνο. Τά παιδιά έπαψαν νά παίζουν και κάρφωσαν τά μεγάλα
 μάτια άπάνω μου. Κι' ο γάτος φαινόταν σα να με κοιτάζε.

Έγώ τά ελξα χάσει, μιιά προσπαθούσα νά φανώ άξιοπρεπής.
 Μά έχασα όλο μου το θάρρος, όταν ελδα τή νέα γυναίκα ν' άκου-
 μπάτ το χεράκι της άπάνω στον ήμο του σύζυγού της, νά τον συγ-
 κρατά τήν στιγμή που ήταν έτοιμος νά όρημίξη έναντιον μου και
 να μου λέει ειρηνικά:

— Λάβετε τον κόπο νά καθήσετε...θα ελστε κουρασμένος, κύριε.

Και κάτω από το χοροδιδετικό αυτό ύψος της, φαινόταν τόσο
 άημα, όστε βλέποντας συγχρόνως το σύζυγό της, τή μητέρα της,
 τά παιδιά, όλο αυτό το περιβάλλον τής ειλήνης και τής ευτυχίας,
 ντροπιάστηκε, ένιωσα μιιά ντροπή πιά διη μου τή ζωή.

Έσεις, κύριε, τί θά κάνετε στη θέση μου ; Έγώ έκανα μιιά βαθεύη ύπόκληση και ελπα:

— Κυρία μου, φέρθηκα σάν
 ήλιθιος και σάν παληάνθρωπο.
 Σας ζήτω ειλικρινός και
 ταπεινότητα χίλιες συγχώμες.

Έπειτα έδωσα το έπισκε-
 πτηριό μου στο σύζυγό, τραυ-
 λίζοντας με μιιά φωνή μπερ-

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

‘Ο εκδότης Λατέν ήταν μοναδικός στο λανσάρισμα άγνωστων συγγραφέων. Έξεδιδο πάντοτε, κατά κανόνα, έργα λογογράφων που δέν είχαν ακόμα δημοσιεύσει ούτε ένα διήγημα δικό τους. Αυτό βέβαια δέν τ’έκανε για ύποστροφή τους νέους και άγνωστους λογογράφους. Μά ήταν της γνώμης πως τo κοινόν ένδιαιφρέτα περισσότερο, ή γνώριση ένα άγνωστο συγγραφέα, παρά να διαβάσει τα βιβλία ανθρώπων που έχουν ήδη γράψει ένα σωρό μυθιστορήματα. ‘Ο κόσμος ξέρεει άπάνω-κάτω, πριν άνοιξη ένα καινούργιο βιβλίο του Πάολ Μπουρζέ ή του Πιέρ Λουί, τί έχουν να τού πουν αυτοί οί λογοτέχναι, επειδή έχει διαβάσει και άλλα έργα τους. Δέν συμβαίνει όμως τo ίδιο προκειμένου για ένα μυθιστοριογράφο έντελώς άγνωστο. Φτάνει μονάχα να ρεκαλαμαστή καλά τo βιβλίο... Και ο Λατέν δέν είχε τo ταίρι τόν στο κεφάλαιο αυτό. Κανείς δέν ήξερε σάν κ’ αυτόν να διαφημίζει έτσι και τo πιο άσημαντο βιβλίο, ώστε να φτάνη τίς 300 εκδόσεις και να κάνει τόν συγγραφέα διάσημο άπ’ τή μιά μέρα στήν άλλην.

Γιά να διαφημίση ένα μυθιστόρημα — τούς ‘Απλοϊκούς έρωτες — δέν άφησε κανένα μέσο άνεμετάλλευτο. Έβαλε στόλο άεροπλάνων να διαγράφουν στόν αίθέρα με έλιγμούς τόν τίτλο τού βιβλίου, όλάκληρες όρχήστρες να κυκλοφορούν στο Παρίσι συνοδεύοντας άγγελοφόρους που διαλαλούσαν τo έργο, έκανε φωτεινές ρεklamές κ’ έδωσε ακόμα τόν τίτλο τού βιβλίου αυτού σ’ ένα άερομα, σέ κάτι τι-ράντες, σέ μιά καινούργια μάσκα τοιγάρα, σ’ ένα όρεκτικό και σ’ ένα καθαριστικό...

Τελευταίος όμως οί δουλειές τού δέν πήγαιναν και τόσο καλά. Είχε στερέψει πιά ή έμπνευσή τού και δέν μπορούσε να βρή κανένα πρωτότυπο μέσο διαφημίσεως.

Τότε άκρίβως στί: δόσολες αυτές στιγμές, πήγε και τόν βρήκε ο νεαρός Εύτυχιος Πατυρών, μ’ ένα όγκωδες χειρόγραφο υπό μάλην.

— Σάς φέρνω, ελεε στόν διάσημο εκδότη, ένα μυθιστόρημα με μιά ιδέα...

— Αντιπαθώ τά βιβλία που έχουν ιδέες, τού άποκρίθηκε ο Λατέν.

— Μά ή ιδέα αυτή δέν βρίσκεται μέσ στού βιβλίου. Θα μπορούσε άπλως να χρησιμεύση για τή μεγαλύτερη κυκλοφορία τού.

— Τότε άλλάζει τo πράγμα. Για να τήν ακούσουμε...

— Πολύ εύχαριστός... Πώς σας φαίνεται ή ιδέα να διαπραξώ ένα έγκλημα δεκαπέντε μέρες άκριβώς, πριν από τήν έμφανιση τού βιβλίου μου, που θα φέρη τόν τίτλο: ‘Ο άνθρωπος που σκότωσα ;

— Άρκετά καλή...

— Η άλήθεια τώρα εινε πως δέν θα σκότωσω κανένα άνθρωπο... Έχω όμως ένα φίλο που βαρέθηκε τή ζωή κ’ έλαβε τήν απόφαση να σκοτωθή. Για να μου παράσχη μιά μικρή εκδούλευση, εινε πρόθυμος να φύγη άπ’ αυτόν τόν κόσμο κατά τέτοιο τρόπο ώστε ή άστυνομία να νομίση πως πρόκειται περι έγκλήματος... Έγώ θα τo σκάσω άμέσως για να με ύποπτευθούν και να με κυνηγήσουν... Θ’ άκολουθήσουν κομμοκτοματικές προτιπέτειες... Η έφημερίδες θ’ άριερωσουν για μένα μεγάλα άρθρα στην πρώτη σελίδα, και θα βάλουν και τή φωτογραφία μου. Τέλος, θ’ άφήσω τήν άστυνομία να με πιάση— ένώ είστε διά βάζετε σέ κυκλοφορία τo βιβλίο μου... Θα γίνη ανάρπαστο... Θα με δικάσουν και άσφαλος θα με καταδικάσουν σέ θάνατο. Τo μυθιστόρημά μου θα πουλιέ-

δεμένη, μιά άρκετά σταθερή.

— Είμαι, κύριε, στή διάθεσή σας για κάθε έπανόρθωση τήν όποια σεις νομίζετε δίκαια.

‘Εκείνος κοίταξε πρώτα τή γυναίκα τού, έπειτα έμένα σιωπηλά και μου απάντησε με άγρή φωνή :

— Οί δικαιολογίες σας μου φτάνουν !

Χαιρέτησα κατακόκκινος και έκανα να φύγη, όταν προς μεγάλη μου κατάπληξη, ο σύζυγος παίρνοντας μιά λάμπα, μου φώτισε από τόν αντίθάλμο ως τo κεφαλόσκαλο. Έκει καθώσ από τή συγκίνησή μου και τήν ταραχή μου μερθεδέντηκα στο πρώτο σκαλοπάτι, με κοίταξε στά μάτια και μου ελεπε με καλσύνη:

— Προσέχετε, κύριε, μη γλιστρήσετε σεις σκάλες...

Paul Margueritte

ται σέ χιλιάδες αντίτυπα... Και όταν πιά θα πλησιάξη ή μέρα που θα μ’ άποκεφαλίσουν, θα εμφανισθήτε έσεις στίς δικαστικές άρχές και θα παρουσιάσετε μιά έπιστολή τού φίλου μου στήν όποια αυτός θ’ άποκαλύπη τούς λόγους που τόν έκαναν να λάβη τήν απόφαση ν’ αυτοκτονήση. (Τήν έπιστολήν αυτήν θα σας τήν δώσω ύστερα από λίγες μέρες και σας παρακαλώ να τή φυλάξετε σάν τά μάτια σας.) Τo δικαστήριο θα πεισθή για τήν άδωότητά μου και θα μου άποδώση τήν έλευθερία μου. Στο μεταξύ όμως, τo βιβλίο μου θα έζη κυκλοφορήσει σέ 300.000 χιλιάδες αντίτυπα. ‘Ε ; πως σας φαίνεται αυτή ή διαφημισή ;

‘Ο Λατέν ύποκλήθηκε με ταπεινοφροσύνη.

— Όμολογώ, ελεε, πως τέτοια ιδέα δέν μου πέφασε ποτέ άπ’ τo μυαλό. Εινε μεγαλοφυής ! Θα στείλω άμέσως, άγαπήτέ μου φίλε, τά χειρόγραφα σας στο τυπογραφείο... ‘Υστερα από ένα μήνα τo βιβλίο θα εινε έτοιμο... Πέστε μονάχα τού φίλου σας ν’ αυτοκτονήση μέσα σέ δεκαπέντε μέρες τo πολύ.

Και ύστερα προσέθεσε, τριβώντας τά χέρια τού :

— Τo βιβλίο σας θα σημειώση έξαιρετική, πρωτοφανή έπιτυχία!..

Η συνέχεια τίς ιστορίες έγινε έτσι όπως τήν ελεπε ο Εύτυχιος Πατυρών. ‘Ο απογοιτευμένος φίλος τού αυτοκτόνησε, και ή σκηνοθεσία τής μακαρίνου αυτής κομωδίας έγινε κατά τρόπο ώστε να μη μείνη καμμία άμφιβολία πως πρόκειται περι έγκλήματος. Έννοείται πως ο μακαρίτης φρόντισε πριν πεθά-νγη, για να κάνει μιά εκδούλευση στόν Πατυρών, να δώση στο φίλο τού ένα γράμμα όπου έλεγε πως αυτοκτονούσε επειδή βαρέθηκε τή ζωή. Τήν έπιστολήν αυτή ή Εύτυχιος τήν παρέδωσε άμέσως στόν εκδότη τού για να τήν παρουσιάση στο δικαστήριο, όταν θάρχοντο ή κατάλληλη στιγμή.

...Και ο νεαρός συγγραφέας, κρύφτηκε. Η άστυνομία άρχισε να τόν κυνηγά. Άναστάσιος στόν ημερήσιο τόπο. Διάφορα έπεισόδια με τούς άστυνομικούς. Η σήληψη τού δολοφόνου. Η δίκη τού... Και ή έκδοση τού μυθιστορηματός τού ‘Ο άνθρωπος που σκότωσα.

Πρωτοφανής, αφάντατος έπιτυχία. ‘Ο κόσμος έκανε ουρά μπρος στα βιβλιοπωλεία για ν’ αγοράση τo ένδιαφέρον αυτό βιβλίο, τήν έξομολόγηση ενός διανοουμένου καινούργου !...

‘Όταν ο νεαρός Εύτυχιος Πατυρών καταδικάστηκε σέ θάνατο, είχαν πουληθεί 400.000 αντίτυπα τού βιβλίου τού. Τήν παραμονή τής θανατικής εκτέλεσής, ο αριθμός αυτός άνήλθε σέ 500.000 !...

Μά ο Λατέν δέν παρουσιαζότανε να δείξη τo άποκαλυπτικό γράμμα τού μακαρίτου, που θ’ άπεδείκνυε τήν άδωότητά τού μελλοθανάτου Πατυρών. Και ένώ ο νεαρός διάσημος καινούργος-συγγραφέας έβλεπε μ’ άγωνία να πλησιάζη ή ώρα που θα τού έκοβαν τo κεφάλι και δέν μπορούσε να εξηγήση τήν άδικαιόληγη καθυστέρηση τού έκδοτου τού, ο Λατέν έκανε στο γραφείο τού τόν παρακάτω συλόγισμό:

— ‘Αν άποδεχθί τώρα ή άδωότης τού Πατυρών, τo ένδιαφέρον τού καινού για τo μυθιστόρημά μου θα χαλαρωθή. Ένώ, αν παρουσιάσω τo άποκαλυπτικό γράμμα μετά τήν καρατόμησή του θα γίνη σκάνδαλο για τή νέα αυτή δικαστική πλάνη και ή κυκλοφορία τού βιβλίου θα διπλασιασθή !... Τί πρωτότυπη διαφημισή !...

Και, τριβοντας χαρούμενα τά χέρια τού, πήγε να κοιμηθί, άφρου προηγουμένως τηλεφώνησε στο τυπογραφείο να τραβήξουν άλλες έκατο χιλιάδες αντίτυπα άπ’ τo μυθιστόρημα τού Εύτυχίου Πατυρών, τού δυστυχισμένου αυτού θύματος μιάς δικαστικής πλάνης !...

Κλεμάν Βωτέλ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

‘Ο μουσικός Ροσσίνι παρίστατο κάποτε σέ μιά συναναστρόφι. Έξαφνα σηκώθηκε μιά άπ’ τίς δεσποινίδες, κάθισε στο πιάνο και έτοιμάσθηκε να παίξη μιά σύνθεσή του. Πριν όμως άρχισή ελεε στόν Ροσσίνι :

— Δέν ξέρετε τί φόβο που έχω !...

— ‘Αμ’ έγώ !... τής άπάντησε ο Ροσσίνι.

